

Sygn. akt IV CSK 250/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku M. T.
przy uczestnictwie G. T.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt IX Ca 177/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
oddala wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wniesionej przez uczestniczkę postępowania G. B. od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 18 grudnia 2014 r. wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Skarżąca wskazała, że w sprawie zachodzi istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności dokonania prawidłowej wykładni oraz właściwego zastosowania przepisów dotyczących ustalenia przez Sąd: czy w zaistniałym stanie faktycznym zaistniały „ważne powody” dla ustalenia, iż małżonkowie w różnym stopniu przyczynili się do powstania majątku wspólnego oraz który ze składników nabytych w trakcie trwania małżeństwa stanowi majątek osobisty jednego z małżonków w sytuacji przeznaczenia na zakup danego składnika środków pochodzących z majątku osobistego małżonka.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc mające walor nowości i służące rozwojowi prawa. Powołanie się na potrzebę jego rozstrzygnięcia wymaga poza sformułowaniem samego zagadnienia nadto przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (m.inn. postanowienia SN: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, nie publ.).

Kwalifikacji takiej nie można przypisać sformułowanym przez skarżącą zagadnieniom nie popartym wymaganą argumentacją jurydyczną, mającym przy tym prowadzić do uzyskania odpowiedzi co do trafności rozstrzygnięcia, jakie zapadło w zaskarżonym postanowieniu, a nie do wyjaśnienia abstrakcyjnego problemu nierozwiązanego w dotychczasowym orzecznictwie.

Nie zachodzi również powołana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymagająca, wykazania że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni albo usunięcia występującej w orzecznictwie rozbieżności. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej przez uczestniczkę skargi kasacyjnej nie przedstawia takiej argumentacji.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze po rozprawę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. Oddaleniu, z uwagi na brak podstaw do odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c., podlegał wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.